

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/226/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112225953
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3112225953.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ľubice Bajzovej a členov JUDr. Stanislavy Markovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421 proti odporcovi: Slovenská republika- Ministerstvo spravodlivosti SR so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 07. januára 2015 č.k. 14C/329/2012-107 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín. Odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Okresný súd vec právne posúdil podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 31.05.2009, § 41 ods. 2 písm.c/,d/ EP, ust. § 3 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1, 2,3, § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Vychádzajúc zo skutkových zistení v prejednávanej veci a citovaných ustanovení zákona, považoval súd návrh navrhovateľa za nedôvodný. Navrhovateľ sa v predmetnom konaní domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 60 Er 27/2009, ktorý má spočívať v nedodržaní zákonnej 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia.

Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý so sídlom v Bratislave podal dňa 09.01.2009 na Okresný súd Trenčín žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Bratislava (žalobcu) proti povinnej : Matilde Kazíkovej, bytom Trenčín, J. Halašu č. 6 pre vymoženie sumy 277,30€ s príslušenstvom. Veci bola pridelená spisová značka 60Er/27/2009. Okresný súd Trenčín poveril dňa 4.2.2009 pod č. 5309 058093 *súdneho exekútora JUDr. Krutého vykonaním exekúcie vo veci 60Er/27/2009, pričom exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., Karloveské rameno č.8, Bratislava sp.zn. SR 09449/08 zo dňa 07.10.2008, právoplatný dňa 27.10.2008, vykonateľný dňa 30.10.2008. Uznesením zo dňa 21.02.2011 č. k. 60Er/27/2009-11, súd exekúciu zastavil, toto rozhodnutie bolo však zrušené uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17CoE/232/2011-20 zo dňa 25.05.2011, z dôvodu že nebola predložená úverová zmluva, na základe ktorej bol vyhlásený rozhodcovský rozsudok. Dňa 10.10.2011 Okresný súd Trenčín exekúciu uznesením

č. k. 60Er/27/2009 -27 opätovne zastavil z dôvodu, že exekučný titul-rozhodcovský rozsudok, ktorým bolo priznané plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako aj samotná zmluva o úvere obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky (rozhodcovská doložka, neprimerane vysoký dojednaný úrok 96% ročne, sankcia pri splatnosti celého dlhu 91,25% ročne). Rozhodnutie potvrdil Krajský súd Trenčín dňa 11.07.2012 uznesením č. k. 17CoE/11/2012-39. Žalobca - oprávnený podal proti rozhodnutiu dovolanie a uznesením č.k. 3Oboer 61/2013-60 zo dňa 25.7.2013 Najvyšší súd SR dovolanie odmietol. Od podania žiadosti o poverenie na exekúciu dňa 09.01.2009 do vydania poverenia na exekúciu dňa 04.02.2009 exekučným súdom uplynula doba 26 dní a po odpočítaní 15-dňovej zákonnej lehoty doba 11 dní. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu (nie jeho ako navrhovateľa) a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. On uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení, nebol poučený podľa ust. § 120, ods. 4 O.s.p.. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Ďalej uvádzal odvolacie dôvody ku označené ako dôvody ku skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie. Poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný list. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdavkov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdavky, poštovné a telekomunikačné výdavky. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred

súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Ak bol súdu pred pojednávaním doručený návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke a porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu, bol povinný súd konanie prerušiť a o tomto rozhodnúť samostatným rozhodnutím. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. z týchto dôvodov:

Odvolací súd je toho názoru, že v danej veci bol naplnený prvý predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu a to existencia nesprávneho úradného postupu. Keďže nebola v exekučnej veci dodržaná zákonom stanovená 15-dňová lehota na vydanie poverenia, ide o nesprávny úradný postup súdu v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.... Nesprávny úradný postup sám, bez kumulatívneho splnenia ostatných predpokladov - vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, však nezakladá vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci. Okresný súd v napadnutom rozsudku podrobne odôvodnil nenaplnenie uvedených predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu a konštatoval, že navrhovateľ nepreukázal vznik škody a príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Exekučný poriadok a ustálená súdna prax usmerňuje exekučné súdy pred vydaním poverenia materiálne preskúmať, či neexistuje právna nedovolenosť alebo rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu. V prípade materiálneho prieskumu súladnosti exekučného titulu je vo všeobecnosti 15-dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie veľmi problematickým činiteľom, keďže spotrebiteľské právo je jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. Tento materiálny prieskum súladnosti exekučného titulu vykonal Okresný súd Trenčín dodatočne a napokon exekúciu ex offo zastavil. V tejto súvislosti sa odvolací súd stotožňuje s názorom odporcu, že uplatňovanie si nároku na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy navrhovateľom v peniazoch je skutočne výkonom práva, ktorý odporuje dobrým mravom, a to aj tým najzákladnejším pravidlám slušnosti. Je tomu tak z dôvodu, že navrhovateľ sám inicioval exekúciu na podklade nespôsobilého exekučného titulu, teda exekúcia sa vôbec nemala začať. Keď sa však už exekúcia začala a navrhovateľ podal v nej procesný návrh, domáha sa peňažných nárokov z dôvodu, že o ňom nebolo rozhodnuté v zákonnej lehote. Takýto postup navrhovateľa považuje odvolací súd za nekalý, v rozpore s pravidlami slušnosti a teda s dobrými mravmi, navrhovateľ sa snaží získať finančné prostriedky od štátu za prietahy exekučného súdu v konkrétnej exekučnej veci, keď sám navrhovateľ spôsobil nespôsobilosť exekučného titulu, exekúcia vôbec nemala byť vedená a práve navrhovateľ ako veriteľ postupoval spôsobom zjavne nevýhodným pre druhú, ekonomicky slabšiu zmluvnú stranu, a to stanovením takých podmienok úveru a možnosti jednoduchého získania exekučného titulu, že by to bolo pre dlžníka - fyzickú osobu likvidačné. Už len z tohto dôvodu - výkonu práva v rozpore s dobrými mravmi - bol návrh nedôvodný.

Odvolací súd však považuje za potrebné poukázať aj na to, že aj nie každý prípadne zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy. V tomto smere rozsiahla rozhodovacia prax ústavného súdu ustálila,

že pri rozhodovaní, či vo veci došlo k prieťahom v konaní, sa zohľadňujú tri kritéria, ktorými sú: právna a faktická zložitosť vecí, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka konania a spôsob, akým súd v konaní postupoval. Pojem „zbytočné prieťahy“ je autonómny a nemožno ho vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods.2 Ústavy SR (porovnaj II. ÚS 64/97, I. ÚS 63/00, I. ÚS 16/02, I. ÚS 70/02). V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že rozhodnutie o vydaní poverenia s omeškaním o 11 dní nad rámec zákonnej 15-dňovej lehoty nebolo možné považovať za zbytočné prieťahy.

Napadnutý rozsudok považuje odvolací súd za vecne správny, pretože následkom nepreukázaného kumulatívneho naplnenia všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu je zamietnutie návrhu navrhovateľa. Súd prvého stupňa vychádzajúc zo správnych skutkových zistení vec správne právne posúdil a ním vyvedené závery v odôvodnení rozsudku zodpovedajúcim spôsobom v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. aj odôvodnil.

Čo sa teda týka ďalších odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ v podanom odvolaní uviedol, že okresný súd porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, pretože pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení, pretože súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a ignoroval jeho žiadosť o odročenie pojednávania. Uvedená námietka navrhovateľa je nedôvodná. Navrhovateľovi resp. jeho zástupcovi okresný súd doručil písomné vyjadrenie odporcu k návrhu dňa 26.11.2014 (spolu s predvolaním na pojednávanie). Pojednávanie, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, bolo nariadené na deň 07.01.2015. Na pojednávanie bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný. Z dátumov je zrejmé, že navrhovateľ mal dostatočný čas oboznámiť sa s písomným vyjadrením odporcu k jeho návrhu, a možnosť vyjadriť sa k nemu či už písomne, alebo ústne na pojednávaní, na ktoré bol riadne a včas predvolaný. Nielenže bola zachovaná zákonom stanovená 5- dňová lehota na prípravu pojednávania, ale navrhovateľ mal väčší časový priestor na túto prípravu, mal možnosť pri nahliadnutí do spisu oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a to vrátane aj exekučného spisu, ktorý bol súčasťou spisu.

Neobstojí tvrdenie navrhovateľa uvedené v podanom odvolaní, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. a ignoroval jeho žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Ako už odvolací súd vyššie uviedol, okresný súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, no nedostavil sa.

Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, nariadiť na prejednanie veci samej pojednávanie a predvolať naň účastníkov konania (§ 115 ods.1 O.s.p.) a to tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Ak súd nariadi pojednávanie, môže vec prejednať v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka len vtedy, ak účastník nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Keďže účastník môže v konaní vystupovať aj prostredníctvom zástupcu (napr. zástupcu na základe plnomocenstva; § 22 a nasl. O.s.p.) má aj tento zástupca právo osobne sa zúčastniť občianskeho súdneho konania. O možnosti prejednať vec na pojednávaní v jeho neprítomnosti platí to isté, čo platí o samom účastníkovi konania. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednaná verejne a v jeho prítomnosti nemožno chápať tak, že súd by nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie tohto práva. Možnosť prejednať vec v neprítomnosti účastníka(zástupcu) treba posudzovať vždy vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, pričom treba mať na zreteli, že zúčastniť sa pojednávania pred súdom je právom účastníka konania a to v každom štádiu postupného procesu, pokiaľ zákon neustanovuje inak, a ak na tomto svojom práve účastník trvá.

V návrhu navrhovateľa na zrušenie pojednávania sa za dôvod pre zrušenie pojednávania (aj pre odvolanie) považuje skutočnosť, že nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci nestrannému súdu, pretože nesúhlasí s uznesením krajského súdu o tom, že sudcovia okresného súdu nie sú vylúčení z pojednávania veci a toto považuje za nesprávne. Zároveň žiadal o prerušenie konania do rozhodnutia o podanej sťažnosti na Ústavným súdom SR. Následne doručeným podaním žiadal tiež prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia o prejudiciálnych otázkach v konaní pred OS Prešov č.k. 7C 6/2010. Súd prvého stupňa uznesením zo dňa 07. januára 2015, č.k. 14C/329/2012-105 (na pojednávani v deň kedy aj meritórne rozhodol), obidva návrhy na prerušenie konania zamietol. Odvolací súd uznesením pod č.k. 6Co 227/2015 toto potvrdil z dôvodu, že zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že v pojednávanom prípade, nie sú doposiaľ dané zákonné podmienky na obligatórne prerušenie konania podľa 109 ods. 1 písm. b) O. s. p., keďže otázka, či je pôvodne konajúci sudca vylúčený z dôvodov, uvádzaných navrhovateľom aj v ústavnej sťažnosti, bola právoplatne vyriešená postupom podľa § 14 a nasledujúcich O. s. p.. Preto ani prípadné prebiehajúce konanie o ústavnej sťažnosti, týkajúcej sa uznesenia Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 4NcC/145/2012-9, nemôže byť podľa názoru odvolacieho súdu bez existencie odkladu vykonateľnosti uvedeného rozhodnutia, zákonným dôvodom na prerušenie konania ani podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p.. Navyiac, odvolací súd z úradnej činnosti zistil, že Ústavný súd Slovenskej republiky o sťažnosti navrhovateľa rozhodol uznesením č.k. I. ÚS 250/2013-10 zo dňa 30.04.2013 tak, že sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 25 ods. 1, 2 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (zákon o ústavnom súde), čím pominuli skutkové okolnosti od ktorých odvodzuje navrhovateľ dôvodnosť svojich návrhov na prerušenie konania, opodstatnenosť ktorých odvodzuje od ním podanej ústavnej sťažnosti.

Pokiaľ ide o návrh navrhovateľa na prerušenie konania z dôvodu zodpovedania prejudiciálnych otázok ktorý súd prvého stupňa rovnako zamietol , aj v tomto smere odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa za vecne správne. Jednak vec vedená pred Okresným súdom Prešov pod č. 7C 6/2010 s danou vecou ako správne uviedol súd prvého stupňa skutkovo a právne nesúvisí a jednak odvolací súd z úradnej činnosti zistil, že síce Okresný súd Prešov uznesením č. k. 7C/6/2010-269 zo dňa 07.10.2013 rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, avšak proti tomuto uzneseniu bolo podané odvolanie, o ktorom Krajský súd Prešov rozhodol dňa 22.12.2014 č.k. 12Co/127/2013-290 tak, že zrušil predmetné uznesenie Okresného súdu Prešov a vrátil vec na ďalšie konanie z dôvodu zistenia, že neexistuje rozhodnutie uvedeného súdu o tom, že požiada Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie v konkrétnej prejudiciálnej otázke, pričom úvahy Okresného súdu Prešov o predložení prejudiciálnej otázky zostali len jeho úvahami, pričom konkrétne rozhodnutie o tom, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke, resp. že už naformuloval otázky a tieto predložil súdnemu dvoru, nebolo preukázané, z ktorého dôvodu nie je ani zákonný dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.. V odôvodnení tiež uviedol, že pokiaľ súd prvého stupňa neurobil prvý krok v tom, že sa rozhodol požiadať Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie v konkrétnej predbežnej otázke, nie je jasné, aké predbežné otázky vôbec súdnemu dvoru položené budú, pričom rozhodnutie o ich položení musí predchádzať prerušeniu konania. Z uvedeného teda vyplýva, že nie je pravdivé tvrdenie navrhovateľa, od ktorého odvodzuje dôvodnosť prerušenia konania v tejto veci (t.j. že ním tvrdené prejudiciálne otázky boli v konaní vedenom pre Okresným súdom Prešov pod č. 7C/6/2010 vôbec SDES položené) z ktorého dôvodu, (teda pre neexistenciu skutkových okolností od ktorých navrhovateľ odvodzuje svoj návrh na prerušenie konania v tejto časti, umožňujúcich prípadný postup podľa ust. § 109, ods. 1 písm. c/ O.s.p.), je aj v tejto časti rozhodnutie súdu prvého stupňa vecne správne.

Z uvedených skutočností vyplýva, že v návrhu uvedený dôvod zrušenia pojednávania nebol dôvodný. Podľa názoru odvolacieho súdu v zhode s názorom okresného súdu riadne predvolaný navrhovateľ (splnomocnený zástupca) neuviedol žiadny dôležitý dôvod, pre ktorý by sa nemohol pojednávania zúčastniť. Okresný súd preto správne pokračoval v konaní. Navrhovateľovi nebolo postupom okresného súdu odňaté právo zúčastniť sa pojednávania, oboznámiť sa s obsahom spisu, zúčastniť sa vykonávania dôkazov a vypočuť si prednesy navrhovateľa a následne sa ak nim vyjadriť a prípadne navrhnúť a označiť a predložiť ďalšie dôkazy. Tohto práva sa navrhovateľ sám svoju neprítomnosťou na pojednávani bezdôvodne vzdal.

Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z.z.. Z uvedeného dôvodu krajský súd už uznesením zo dňa 19.10.2012 pod sp.zn. 4NcC/145/2012-9 právoplatne rozhodol, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci. Navyiac, odvolací súd z úradnej činnosti zistil, že Ústavný súd Slovenskej republiky o sťažnosti navrhovateľa rozhodol uznesením č.k. I. ÚS 250/2013-10 zo dňa 30.04.2013 tak, že sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu. Nie je preto dôvodná námietka v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca. Zároveň dotknutý záver o nevyvúčení sudcu rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovej nestrannosti.

Nepravdivé je tiež tvrdenie navrhovateľa, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Poučenie o uvedenom procesnom práve a zároveň povinnosti mu bolo dané jednak písomne, ktoré riadne prevzal dňa 18.11.2014. Zároveň bolo dané sudcom ústne na pojednávaní, na ktorom sa, ako už bolo vyššie uvedené, bezdôvodne nezúčastnil.

Pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktoré okresný súd vo svojom rozhodnutí odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje on a odporca, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, väčšina odvolacích dôvodov navrhovateľa sa nevzťahuje na prejednávaný prípad, nezodpovedá skutočnému stavu, ide o cyklostylované návrhy a odvolania. Napríklad odvolací súd zistil, že nie je pravdou tvrdenie navrhovateľa v odvolaní, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, že sa odporca nevyjadril na výzvu súdu k návrhu, že sa vo veci nenariadilo ani neuskutočnilo ústne pojednávanie, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a pod..

Odvolací súd rovnako nezistil, že by okresný súd v prejednáwanej veci použil nesprávne právne predpisy a preto rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy nevyplývajú.

Toto rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.